

El pont d'una sola barana

Quan em van demanar per col·laborar en el primer número d'aquesta publicació i que s'anomenana «Rec Clar» vaig tenir la sensació que em parlaven d'algu conegut, com d'aquells amics que fa temps que no veus però que els tens molt presents a la memòria. El nom de la riera de Vidreres el porto associat a les meves primeres impressions d'infantesa. En aquest escrit, voldria submergir-me en un passeig per la riera del «Rec Clar» a través del temps i dels records.

La meua primera imatge del Rec Clar es trasllada als freqüents viatges que feiem des del poble fins a casa dels meus avis de Can Serra. El meu pare portava una bicicleta amb un porta-paquets a darrere on hi anava la meua germana gran mentre jo anava amb una mena de cadirela al quadre. Deuria tenir tres o quatre anys. El recorregut sempre era el mateix. Baixar pel carrer de la Barca, enfilar la passera del rieró i uns metres més avall el primer obstacle. Per prudència, el meu pare baixava de la bicicleta i ens passava pel pont d'una sola barana. Jo sempre mirava embadalit i mig espantat el corrent d'aigua que passava a sota nostre. Aquella riera em semblava enorme i el pont altíssim. Ja se sap que quan ets petit tot et sembla més gran. Sempre em vaig preguntar per què aquell pont només tenia una barana. Al cap d'uns anys el meu avi m'ho va explicar. Tot i haver a baix el pas per als carros, era una antiga reivindicació dels veïns d'aquella zona fer un pont que permetés el pas de persones i bicicletes. Finalment, l'Ajuntament accedí a la construcció del pont però, en aquella època de postguerra, el pressupost només va donar per fer-lo amb una sola barana.

A partir d'aquesta primera imatge de la riera, el Rec Clar va esdevenir la zona de trobada de la colla d'infants d'aquella època. Va ésser el nostre taller de natura. Hi pescàvem barils, llises i escanya-gats. Feiem experi-

Passera damunt del Rec Clar un dia de tardor. (Foto: Josep Ferrer)
A baix, vista parcial de Vidreres des del Rec Clar.